

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobkyně: **J. M.**, narozena X
státní příslušnice Libanonské republiky
bytem X

zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Výborčíkem
sídlem Huťská 1383, Kladno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 17. 9. 2025, č. j. OAM-184-21/ZR-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2025, č. j. OAM-184-21/ZR-2025, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 22 404 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Tomáše Výborčíka.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah napadeného rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

označeného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 77 odst. 1 písm. i) a odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 9. 2025 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu a stanovil jí lhůtu k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalovaný **napadené rozhodnutí** odůvodnil tím, že žalobkyně byla jako cizinka v ČR ve třech a více případech odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu, přičemž od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než jednoho roku, a zároveň žalobkyně opakovaně závažným způsobem narušila veřejný pořádek, přičemž toto rozhodnutí je přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života. Žalovaný uvedl, že naposledy byla žalobkyně pravomocně odsouzena dne 10. 5. 2024 a oznámení o zahájení řízení jí bylo doručeno dne 13. 1. 2025. Žalobkyně má celkem čtyři záznamy v evidenci Rejstříku trestů a devět záznamů v rejstříku přestupků. Žalobkyně byla pravomocně odsouzena: (i) Okresním soudem v Kladně pod sp. zn. 4 Tm 9/2019 (právní moc 24. 10. 2019), a to pro spáchání trestného činu výtržnictví k trestu odnětí svobody v délce 2 měsíců s podmíněným odkladem na 12 měsíců; (ii) Okresním soudem v Kladně pod sp. zn. 4 Tm 13/2020 (právní moc dne 4. 12. 2020), a to pro spáchání trestného činu krádeže a výtržnictví k trestu odnětí svobody v délce 10 měsíců se zkušební dobou na 2 roky; (iii) Okresním soudem v Kladně pod sp. zn. 1 T 99/2023 (právní moc dne 6. 4. 2024), a to pro spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami k trestu odnětí svobody v délce 12 měsíců se zkušební dobou na 2 roky a peněžitým trestem ve výši 8 000 Kč; (iv) Okresním soudem v Kladně pod sp. zn. 1 T 27/2024 (právní moc dne 10. 5. 2024), a to pro spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k trestu odnětí svobody v délce 20 měsíců se zkušební dobou 36 měsíců a peněžitému trestu ve výši 8 000 Kč (souhrnný trest společně s trestem z rozsudku sp. zn. 1 T 99/2023). Žalobkyně má dále za období od 7. 1. 2020 do 25. 3. 2024 celkem devět záznamů v rejstříku přestupků, a to z důvodů krádeží v obchodech, fyzického napadení, způsobené škody na cizím majetku, držení střeliva, jehož držitelem může být pouze držitel zbrojního průkazu nebo útoku na policistku při výkonu její pravomoci. Z toho žalovaný dovodil, že žalobkyně opakovaně a dlouhodobě narušuje veřejný pořádek a rovněž v minulosti opakovaně závažným způsobem narušila veřejný pořádek, a to zejména tím, že byla opakovaně pravomocně odsouzena a opakovaně shledána vinnou ze spáchání přestupku. Žalobkyně opakovaně a dlouhodobě závažným způsobem narušila veřejný pořádek, stupeň společenské nebezpečnosti je značně navýšen recidivou jednání žalobkyně a dalšími okolnostmi jejího protiprávního jednání. Zákony ČR pro žalobkyni evidentně neplatí, s jejich dodržováním si hlavu neláme. Uvedené prokazuje nulový respekt zákonům ČR, ale rovněž to, že žalobkyně není schopna a ochotna se etablovat do společnosti a podřídit se pravidlům chování v ČR. Žalobkyně opakovaně a dlouhodobě páchá na území ČR protiprávní činnost, z odsouzení se nepoučila, předvedla nulový respekt vůči příslušníkům Policie České republiky. Svým jednáním se opakovaně dopustila závažného narušení veřejného pořádku. Kvalifikace identického jednání pro účely trestního práva a § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je autonomní. Chování žalobkyně lze zcela prokazatelně vyhodnotit tak, že představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti. S odkazem na judikaturu žalovaný dále uvedl, že nemusel hodnotit, zda je žalobkyně aktuální hrozbou pro veřejný pořádek, pokud jde o zrušení trvalého pobytu z důvodu opakovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

závažného narušení veřejného pořádku v minulosti. Povolení k trvalému pobytu je nejvyšším možným cizineckým pobytovým statutem. U žalobkyně proto lze předpokládat, že se plně začlení do české společnosti a osvojí si její pravidla. Obzvláště se očekává respekt k normám, které chrání základní práva a hodnoty. Není nutné hodnotit, zda je žalobkyně aktuální hrozbou pro veřejný pořádek, postačuje, že v minulosti opakovaně závažným způsobem veřejný pořádek narušila. Postupem času se ze strany žalobkyně zvyšovala závažnost a celospolečenská nebezpečnost narušování veřejného pořádku. To, že byla opakovaně v posledních dvou případech odsouzena za prodej drogy pervitin jasně prokazuje zvyšující se nebezpečnost její protiprávní činnosti a zvyšuje to závažnost narušování veřejného pořádku. Žalovaný nemá žádnou jistotu a záruky, že v budoucnu ze strany žalobkyně k narušení veřejného pořádku nedojde. To, že aktuálně protiprávní jednání dle vlastních slov nepáchá, na to nemá žádný vliv. Aktuálně žalobkyni běží zkušební doba posledního odsouzení (do dne 6. 4. 2027) a do jejího uplynutí nelze žalobkyni považovat za napravenou a veřejnému pořádku již nebezpečnou. K osobě žalobkyně bylo zjištěno, že po smrti otce byla vychovávána matkou, která její výchovu nezvládla. Navštěvovala Základní školu X, kde napadala mladší děti, nedbala pokynů vyučujících a poté do školy v podstatě přestala chodit, takže nemá ukončenou povinnou školní docházku. Opakovaně se dopouštěla činů jinak trestných, soud rozhodl o nařízení její ústavní výchovy. V roce 2019 bylo žalobkyni uloženo 2x napomenutí s výstrahou a byl nad ní vysloven dohled. Náprava se však nedostavila, naopak se žalobkyně začala dopouštět závažnější trestné činnosti. Byla umístěna do výchovného ústavu a diagnostického ústavu, z něhož také utekla. Žalobkyně má jednoznačně dlouhodobé problémy s dodržováním zákonů a pravidel platných v ČR, která nedodržuje od své nezletilosti. Žalovaný uvedl, že se žalobkyně pasuje do role oběti, poškozené, která bude zrušením povolení k trvalému pobytu trpět. To si však způsobila sama dlouhodobým opakovaným závažným narušením veřejného pořádku, opakovanou trestnou činností a opakovaným odsouzením. Věděla nebo vědět měla, že neznalost zákona neomlouvá, že pokud se bude v ČR chovat výše popsáním způsobem, bude jí pobyt zrušen. Žalobkyně splňuje hned dva z důvodů pro zrušení trvalého pobytu. Žalovaný netuší, jak žalobkyně dospěla k názoru, že by jí byla udělena doplňková ochrana, pokud by prchala ze země svého státního občanství do ČR. Po zrušení trvalého pobytu jí nic nebrání o doplňkovou ochranu požádat. Rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) ze dne 8. 2. 2024, čj. 10 Azs 292/2023-53, č. 4580/2024 Sb. NSS, je pro případ žalobkyně nepřiléhavý. Žalovaný mohl přihlížet i ke dvěma jejím odsouzením, kde se osvědčila, žalovaný trestní zachovalost žalobkyně neposuzuje, navíc žalobkyně prokazatelně trestně zachovalá není. V případě prvních dvou trestů se sice žalobkyně osvědčila, nicméně v případě žalobkyně se posuzuje, kolikrát spáchala úmyslný trestný čin, za nějž byl pravomocně uložen trest soudem a zda svým jednáním žalobkyně závažným způsobem narušila veřejný pořádek. Institut zahlázení trestu neslouží k zahlázení všech důsledků, které by zhoršily postavení jedince. Bylo relevantní, kolikrát a za co byla žalobkyně v minulosti odsouzena a jaký jí byl uložen trest, ale je lhostejno, je-li takové odsouzení již zahlázeno. Žalovaný je oprávněn požadovat opis z evidence Rejstříku trestů a bylo by nelogické, aby nemohl takové informace použít. Zahlázení odsouzení neznamená, že se žalobkyně uvedeného jednání nedopustila a že by žalovaný k tomuto jednání nemohl přihlídnout. Odkázal přitom na rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, č. 2835/2013 Sb. NSS. Žalovaný odmítl tvrzení žalobkyně, že již „seká latinu“, neboť od posledního odsouzení uplynula příliš krátká doba, a navíc jí stále běží zkušební doba odsouzení. Tzv. „sekat latinu“ měla začít žalobkyně již po prvním odsouzení. Žalobkyně je stále aktuální možná hrozba pro Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

veřejný pořádek. Při zvažování přiměřenosti rozhodnutí musel porovnat zejména aktuální rodinné a soukromé vazby žalobkyně v ČR a délku jejího pobytu na území proti spáchané trestné činnosti, závažnosti trestné činnosti a jejího množství, posoudit celkové chování žalobkyně v ČR a rovněž i její ekonomické zájmy v ČR. Žalovaný shrnul, že povolení k trvalému pobytu bylo žalobkyni uděleno dne 12. 1. 2005, v ČR se narodila, je svobodná a bezdětná. V ČR žije její matka s trvalým pobytem, její bratr s trvalým pobytem. Žalovaný posuzoval spáchanou trestnou činnost, celkový počet odsouzení, recidivu, opakovaný a dlouhodobý prodej drogy pervitin a celkem 9 záznamů v rejstříku přestupků. Uzavřel, že negativní skutečnosti zásadním způsobem převládají a napadené rozhodnutí je přiměřené. Matka ani bratr nejsou na žalobkyni pobytově vázáni ani odkázáni na její péči. Samotný fakt, že se žalobkyně narodila v ČR, nemůže převážit nad zjištěnými negativními skutečnostmi. Do rodinných vazeb žalobkyně napadeným rozhodnutím zasaženo bude, nicméně zásah je přiměřený a odpovídající případu. Žalobkyně je dospělá a svéprávná, zodpovědná za své jednání a měla vědět, že pokud bude opakovaně a dlouhodobě porušovat zákony, trvalý pobyt jí může být odebrán. Šancí na změnu chování měla žalobkyně dostatek a nevyužila toho. Naopak začala páchat daleko závažnější trestnou činnost. Žalobkyně neprojevuje respekt k zákonům. Zrušením trvalého pobytu nedojde k zákazu pobytu na území. Žalobkyně má možnost pokusit se „legalizovat“ si pobyt v ČR jiným způsobem. Ani soukromé vazby žalobkyně v ČR nelze považovat za důvod nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Ztráta povolení k trvalému pobytu je důsledek opakovaného dlouhodobého protiprávního jednání žalobkyně. Veřejný zájem na zrušení pobytu je v případě žalobkyně větší než dopad do jejího soukromého nebo rodinného života. Délka pobytu žalobkyně nemůže převážit nad zjištěnými skutečnostmi v její neprospěch. Zohlednit nelze ani možnou integraci žalobkyně do společnosti, žalobkyni za integrovanou považovat nelze. Míra integrace žalobkyně je navíc irelevantní, pokud žalobkyně dlouhodobě páchá trestnou činnost. Intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR. Napadeným rozhodnutím je zrušen trvalý pobyt, není však vysloven zákaz pobytu a pokud žalobkyně prokáže, že její vycestování není možné, pak si může upravit pobyt na území jiným způsobem. Případné dočasné opuštění ČR je jen důsledkem její trestné činnosti. Žalobkyně není zapsána v obchodním ani živnostenském rejstříku. Do spisu byla založena pracovní smlouva na pozici prodávačka s termínem nástupu do zaměstnání dne 1. 12. 2024. Ani z ekonomického hlediska nemůže být zrušení trvalého pobytu nepřiměřené. Podle žalovaného nebyly zjištěny žádné mimořádné a výjimečné okolnosti, které by znamenaly nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je zcela přiměřené svým dopadem do soukromého a rodinného života žalobkyně. V případě žalobkyně je dán i veřejný zájem z důvodu ochrany veřejného zdraví, neboť se dopustila drogových deliktů. Cizinci žijící na území ČR obchodující s drogami hrubým způsobem poškozují jméno ČR v zahraničí a drogová kriminalita je obecně závažná, a to i z hlediska práva EU, přičemž nedovolený organizovaný obchod s omamnými látkami spadá pod pojem veřejný pořádek. Žalovaný dále upozornil na to, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“) může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobkyně není na první pohled nemyslitelná, přičemž cizinec musí vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se žalovaný s touto námitkou musí vypořádat. Žalobkyně nenamítala, že zrušení jejího trvalého pobytu je v rozporu s čl. 8

Úmluvy, žalovaný se tím přesto zabýval a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je s čl. 8 Úmluvy v souladu.

Obsah žaloby

3. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a předcházející řízení je vadné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně hodnotil tzv. výhradu veřejného pořádku a nedostatečným a nepřezkoumatelným způsobem se zabýval tím, zda napadené rozhodnutí je z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně přiměřené. Předcházející řízení je vadné, neboť žalovaný žalobkyni ani nevyslechl a rezignoval na jakékoliv opatření důkazních podkladů, ačkoliv se žalobkyně včas a konkrétně vyjádřila. Žalobkyně rovněž namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože se zakládá hned na dvou samostatných zákonných důvodech zrušení trvalého pobytu podle § 77 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu také navrhuje vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí.
4. Zaprvé žalobkyně namítá, že žalovaný měl zkoumat na základě konkrétních okolností chování, zda žalobkyně představuje skutečnou a aktuální hrozbu pro veřejný pořádek ČR, což vyplývá ze směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“). Žalovaný je povinen aplikovat výhradu veřejného pořádku eurokonformně v souladu se závěry Soudního dvora Evropské unie, tzn. analogicky s kritérii, jejichž naplnění se vyžaduje pro aplikaci výhrady veřejného pořádku jako důvodu pro omezení volného pohybu osob. Institut trvalého pobytu svázal český zákonodárce s přiznáním postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Pokud je rušen trvalý pobyt, znamená to, že je cizinci odejímáno rovněž postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Eurokonformní výklad a aplikace výhrady veřejného pořádku se přitom týkají v zásadě všech řízení o povolení či zrušení pobytu včetně § 77 zákona o pobytu cizinců. Na případ žalobkyně dopadají závěry rozsudku NSS č. j. 10 Azs 292/2023-53. Napadené rozhodnutí je obecné, jednoduché a mechanické. Žalovaný nezkoumal osobní poměry a chování žalobkyně. Žalovaný nediferencuje v rámci posuzování závažnosti přestupků a trestných činů. Žalovaný měl dále závažnost trestného činu poměřovat ve vztahu k délce pobytu žalobkyně a jejím vazbám na území ČR. Žalobkyně ve svém vyjádření namítala, že se v ČR narodila a žije tady celý svůj dosavadní život, k žádné jiné zemi nemá vztah a už vůbec ne k zemi svého státního občanství.
5. Žalobkyně dále namítá, že přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života se žalovaný zabýval nedostatečně. O osobních poměrech žalobkyně neví žalovaný prakticky nic, neboť v tomto ohledu neobstarával žádné důkazy. Judikatura vymezila, co všechno je třeba za účelem zjištění zásahu do cizincova rodinného života posuzovat (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 292/2023-53). Žalobkyně odkazuje rovněž na § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný měl posoudit délku pobytu žalobkyně a její vazby na ČR. Rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu je považováno za závažnější zásah do práv jednotlivce oproti rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu, proto by měl přezkum být v takovém případě intenzivnější. Žalovaný se konkrétními poměry žalobkyně nezabýval. Pokud ano, tak se vždy jednalo o obecné a schématické zdůvodnění, že ani sociální vazby a dlouhodobý pobyt žalobkyně na území nemůže převážit nad ochranou veřejného zájmu. Žalovaný se však rozsahem, v jakém by byl rodinný život žalobkyně narušen, vazbami žalobkyně a jejích rodinných příslušníků na ČR nebo existencí nepřekonatelných překážek rodinného života ve státě jejího státního občanství nezabýval. Nevěnoval se věku žalobkyně, jejímu zdravotnímu stavu, povaze a pevnosti rodinných

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

vztahů, společenským a kulturním vazbám. Žalovaný konkrétně neuvedl, jaká tvrzení žalobkyně považuje za nepodložená a jaká neodpovídají skutečnému stavu. Žalobkyně ve svém vyjádření v předcházejícím řízení uvedla, že se narodila v ČR, kde celý svůj život žije, má zde matku a sourozence a k zemi svého občanství nemá žádný vztah, dále že pracuje na plný úvazek, snaží se žít řádný život, pravidelně se dostavuje k probačnímu úředníkovi. Žalobkyně rozporuje tvrzení žalovaného, že se snaží pasovat se do role oběti, poškozené, která bude trpět zrušením povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně ve vyjádření ličila skutkové okolnosti popravdě, aniž by jakékoliv své pochybení relativizovala nebo okolnosti zkreslovala.

6. Žalobkyně rovněž namítá, že žalovaný pochybil, jestliže zcela rezignoval na povinnost opatřovat důkazy a podklady z vlastní vůle a na základě vlastní aktivity a tyto provádět. Žalovaný byl zatížen povinností aktivně a z vlastní iniciativy vyhledávat a opatřovat podklady, které mají souvislost s (ne)přiměřeností zásahu do osobního a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně je od počátku řízení pro žalovaného kontaktní a před vydáním napadeného rozhodnutí se písemně vyjádřila. Žalovanému nic nebránilo v tom, aby žalobkyni vyslechl a doptal se na skutečnosti důležité z hlediska jejích osobních a rodinných poměrů. Žalovaný pak nemůže odbít skutkové námitky s odůvodněním, že tvrzení žalobkyně jsou „účelové a nepodložené“.
7. Žalobkyně dále shrnula své osobní poměry. Narodila se v ČR občance Ukrajiny (v ČR od r. 1993) a občanovi Libanonu (v ČR od r. 1980 do své smrti v r. 2011). V ČR žije ještě 3 sourozenci žalobkyně. Žalobkyně v ČR navštěvovala jesle, mateřskou, základní a střední školu. Její výchovné problémy začaly zhruba v jejích 7 let, když zemřel její otec. Situace žalobkyně vygradovala posledními dvěma drogovými trestnými činy. Soud dal žalobkyni, která několik měsíců strávila ve vyšetřovací vazbě, „poslední šanci“ a uložil ji ještě podmíněný trest. Ten okamžik znamenal v životě žalobkyně zcela zásadní změnu. S drogami nadobro skoncovala, našla si přítele, který drogy nikdy nebral, a stálou práci (prodavačka v potravinách). Od doby posledního odsouzení se nedopustila žádného protiprávního jednání. Postupně splácí dluhy a plní plán probačního dohledu. Z doložené poslední zprávy Probační a mediační služby je patrné, že dohled probačního úředníka probíhá velmi uspokojivě. Žalobkyně v současné době žije řádným životem a nepředstavuje pro ČR a její veřejný pořádek aktuální, skutečnou, vážnou hrozbu. K zemi svého občanství nemá absolutně žádný vztah, nikoho tam nezná, nezná jazyk, sociální a náboženské zvyky. Momentální mezinárodní situace činí zemi jejího občanství dějištěm mezinárodního ozbrojeného konfliktu. Žalobkyně doplňuje, že v roce 2024 měla vážný zdravotní úraz a momentálně čeká na nezbytnou plastickou operaci, již absolvovala dva chirurgické zákroky.
8. Konečně žalobkyně namítá, že je napadené rozhodnutí nicotné, neboť žalovaný zrušil povolení k trvalému pobytu hned ze dvou zákonných důvodů současně. Podle žalobkyně může existovat správné rozhodnutí založené toliko na jediném zákonném důvodu. Použité zákonné důvody představují samostatné skutkové podstaty a žalovaný měl vybrat pouze jednu z nich. Oba zákonné důvody jsou navíc ve vzájemné konkurenci. Pokud žalovaný použije dva zákonné důvody naráz, je jedno rozhodnutí a zákonný důvod překážkou věci rozhodnuté pro druhé rozhodnutí a druhý zákonný důvod.

Vyjádření k žalobě

9. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Předně odmítá argumentaci směrnicí 2003/109/ES, neboť žalobkyně nebyla pobývajícím rezidentem a nikdy o tento status nepožádala. Žalobkyně měla udělen trvalý pobyt státního příslušníka třetí země, a proto se uvedená směrnice na ni nevztahuje. Z toho důvodu na případ žalobkyně nedopadají závěry rozsudku NSS č. j. 10 Azs 292/2023-53. Stejně tak se žalovaný nemusel zabývat ohrožením veřejného pořádku do budoucna, neboť se žalobkyně dopustila opakovaného závažného narušení veřejného pořádku v minulosti (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2023, č. j. 10 Azs 67/2023-44). Žalobkyně ignoruje zákonný důvod, pro který jí byl trvalý pobyt zrušen. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně věnoval protiprávním jednáním žalobkyně. Za účelové považuje tvrzení, že se žalobkyně již napravila. Od posledního odsouzení totiž neuplynula dostatečná doba, aby odpadlo nebezpečí pro veřejný pořádek, jestliže žalobkyni stále běží zkušební doba do 6. 4. 2027. K posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalovaný uvádí, že z § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá povinnost cizince žalovanému poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Žalovaný se vypořádal se vším, co v rámci řízení vyšlo najevo. Není přitom nezbytné, aby se výslovně vyjádřil ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, a nelze po žalovaném požadovat, aby z vlastní iniciativy vyhledával a opatřoval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobkyně. Materiály ve svůj prospěch měla doložit žalobkyně. To platí zejména ve vztahu k ničím neprokázanému tvrzení o úrazu. Napadené rozhodnutí nelze považovat za nicotné a mohlo se opírat o dva zákonné důvody pro zrušení trvalého pobytu. Pokud by bylo založeno pouze na § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, neměl by žalovaný povinnost zabývat se přiměřeností dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

Obsah repliky

10. V replice žalobkyně namítá že se žalovaná opírá o nesprávnou judikaturu. Trvá na uplatnění závěrů rozsudku NSS č. j. 10 Azs 292/2023-53 na svůj případ. NSS nerozlišuje rozdílné režimy řízení pro jednotlivé důvody zrušení trvalého pobytu ani zda má cizinec status dlouhodobě pobývajícího rezidenta, či nikoliv. Žalovaný je povinen nakládat se všemi cizinci v řízení o zrušení trvalého pobytu stejně. Žalobkyně byla aktivní od počátku předcházejícího řízení a vyjádřila se k podkladům napadeného rozhodnutí. Žalovanému po tomto vyjádření nic nebránilo provést výslech žalobkyně za účelem zjištění jejích osobních poměrů, vztahu k ČR či nucenému vycestování. Nelze klást k její tíži, že svůj výslech nenavrhl. Žalobkyně se domnívala, že žalovaný předcházející řízení zastaví z důvodu tvrzených poměrů žalobkyně k ČR. Žalovaný si jako podklady napadeného rozhodnutí neopatřil nic jiného než záznamy a rozhodnutí o „závadovém“ jednání žalobkyně. Žalovaný vědomě v předcházejícím řízení rezignoval na zjišťování osobních a soukromých poměrů žalobkyně.

Duplika žalovaného

11. Žalovaný v duplice nad rámec již uplatněné argumentace uvedl, že v případě žalobkyně shledal naplnění dvou zákonných důvodů pro zrušení trvalého pobytu, což v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně odůvodnil. Žalobkyně byla v předcházejícím řízení zastoupena a nenavržení provedení procesních úkonů či doplnění spisového materiálu nelze přičítat k tíži žalovaného. Skutečnosti uvedené až v žalobě mohla žalobkyně uvést v rámci svého vyjádření či do protokolu při seznámení se s podklady napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Žalovaný postupoval v souladu se zákonem i judikaturou správních soudů. Provedení výslechu žalobkyně nenavrhovala, žalovaný proto neměl povinnost takový úkon provést. Žalovaný odmítá tvrzení, že žalobkyně předpokládala zastavení řízení, a proto nepožadovala provedení úkonů či doplnění spisového materiálu, protože tomu postup žalovaného v předcházejícím řízení neodpovídal. Žalobkyně záměrně ignoruje že je recidivistkou, která se mimo jiné dopouštěla drogové trestné činnosti a má řadu záznamů v rejstříku přestupků.

Splnění procesních předpokladů a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
13. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky stanovené v § 76 odst. 1 s. ř. s.

Posouzení žaloby soudem

14. Podle § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec v České republice ve 3 a více případech odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, za podmínky, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než 1 rok.
15. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
16. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
17. Podle čl. 8 Úmluvy každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
18. Soud předně uvádí, že neshledal napadené rozhodnutí nicotným. Dříve, než byl institut nicotnosti rozhodnutí legislativně upraven, vymezovala nicotnost a vady, které ji způsobují, teorie správního práva a judikatura. Z ní vyplývá, že nicotný je správní akt, který „*trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního*“
Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatky formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí“ (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96). Vady, které způsobují nicotnost, jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, vůbec nelze považovat za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu a není s to vyvolat veřejnoprávní účinky (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS). Podle § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.

19. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo vadou, pro kterou by je vůbec nebylo možné považovat za rozhodnutí správního orgánu a nebylo s to vyvolat žádné veřejnoprávní účinky. Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu pro naplnění dvou skutkových podstat uvedených v § 77 odst. 1 písm. i) a § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nicotnost napadeného rozhodnutí rozhodně nezpůsobuje, protože v tom nelze shledat jakoukoliv z výše uvedených vad způsobujících nicotnost (nulitu) správního rozhodnutí.
20. Stejně jako může cizinec v případě správního vyhoštění naplnit několik skutkových podstat zároveň (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010-67), může dojít k naplnění několika skutkových podstat zrušovacích důvodů v případě trvalého pobytu občanů třetích států. Obecně je tedy zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu jedním rozhodnutím pro naplnění vícero skutkových podstat zrušovacích důvodů možné a soud v samotné této skutečnosti neshledal ani „pouhou“ nezákonnost napadeného rozhodnutí.
21. V projednávané věci však nelze kombinaci skutkových podstat obsažených v § 77 odst. 1 písm. i) a § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců považovat za dostatečně odůvodněnou.
22. Podle žalobkyně je současná aplikace obou uvedených zrušovacích důvodů vyloučena z důvodu jejich konkurence. O tom by bylo možné uvažovat v případě podřazení totožného jednání pod různé skutkové podstaty. Problém v projednávané věci v této souvislosti je, že jednání, kterým měla žalobkyně naplnit první skutkovou podstatu, není zcela totožným jednáním, neboť je vymezeno úžeji. Zároveň však představuje dílčí část jednání, kterým měla žalobkyně naplnit druhou skutkovou podstatu. Dochází tak k určitému „překrytí“ jednání žalobkyně, která byla podřazena pod aplikované skutkové podstaty zrušovacích důvodů, přičemž je třeba na ně nahlížet jako na jednání jediné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2000 sp. zn. 3 Tz 73/2000). Jednáním zahrnutým pod skutkovou podstatu podle § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců pak ale nemůže být zároveň odůvodněno naplnění skutkové podstaty podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť první skutková podstata zrušovacího důvodu je vůči druhé v poměru speciality (k tomu srov. např. Nguyen, H. *Zrušení povolení k trvalému pobytu občanů třetích zemí*. Diplomová práce. Praha: Právnická fakulta Univerzity Karlovy, 2022, s. 49). Naplnění druhé skutkové podstaty za současné aplikace první by bylo možné odůvodnit pouze „zbývající“ částí jednání žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

23. Namítá-li navíc žalobkyně vadné vypořádání se žalovaného se skutečnostmi uvedenými v jejím vyjádření učiněném v předcházejícím řízení, upozorňuje soud, že v něm mimo jiné žalobkyně namítala tu skutečnost, že dvě ze čtyř odsouzení byla již zahlazena, a žalovaný proto k nim neměl přihlížet. V této souvislosti soud uznává, že žalovaný správně poukazuje na závěry rozsudku NSS č. j. 1 As 175/2012-34, z něhož vyplývá, že pokud bylo odsouzení cizince zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž *jednání* hodnotil pro účely řízení ve věci povolení k trvalému pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí nerozlišoval mezi dvěma zrušovacími důvody a tento závěr aplikoval na oba. Nezohlednil však, že ve vztahu ke druhé aplikované skutkové podstatě může přihlídnout pouze k *jednání*, pro které byla žalobkyně odsouzena, jestliže bylo toto odsouzení zahlazeno (nikoliv k samotnému odsouzení), a že v případě první skutkové podstaty k takovému odsouzení přihlídnout nemůže vůbec (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 Azs 25/2014-48, č. 3277/2015 Sb. NSS). Odůvodnění aplikace obou skutkových podstat je proto z výše uvedených důvodů nepřezkoumatelné.
24. Významná skupina námitek žalobkyně dále souvisí s tím, že se žalobkyně dovolává eurokonformního výkladu § 77 zákona o pobytu cizinců, neboť podle ní na její případ dopadá směrnice 2003/109/ES. Žalovaný naproti tomu takový výklad odmítá, neboť podle něj žalobkyně nebyla pobývajícím rezidentem a nikdy o tento status nepožádala.
25. Žalovaný v této souvislosti zjevně pomíjí, že současnou koncepci právní úpravy povolení k trvalému pobytu v zákoně o pobytu cizinců s sebou přinesla jeho novela provedená zákonem č. 161/2006 Sb., jejímž cílem bylo mimo jiné upravit oblast povolování trvalých pobytů v návaznosti na směrnici 2003/109/ES. Touto novelou byl do zákona o pobytu cizinců zaveden rovněž institut dlouhodobě pobývajícího rezidenta (srov. důvodovou zprávu k vládnímu návrhu zákona In: Poslanecká sněmovna PČR, 2005, IV. volební období, tisk č. 1107). Z rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29, pak vyplývá, že tím, že zákonodárce zákonem č. 161/2006 Sb. instituty trvalého pobytu a postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta provázal, musí být řízení o povolení k trvalému pobytu v souladu s požadavky směrnice 2003/109/ES a § 68 a násl. zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat za použití nepřímého účinku směrnice 2003/109/ES.
26. Pokud by tedy žalobkyně byla držitelkou povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců, argumentace žalobkyně postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta a z toho vyplývajících důsledky by byla v zásadě zcela správná (včetně argumentací závěry rozsudku NSS č. j. 10 Azs 292/2023-53).
27. Požadavek eurokonformního výkladu v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bude však platit tehdy, půjde-li o trvalý pobyt udělený v návaznosti na § 68 zákona o pobytu cizinců, přičemž se naopak nevztahuje na povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 či § 67 zákona o pobytu cizinců (srov. Pořízek, P. Pokus o škálu výhrad veřejného pořádku v cizineckých a azylových věcech aneb není výhrada jako výhrada. In: Jílek, D., Pořízek, P. (eds.) *Ročenka uprchlického a cizineckého práva 2020/2021*. Brno: Kancelář veřejného ochránce práv, 2022, s. 79).
28. Problém je, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí právním režimem dopadajícím na případ žalobkyně vůbec nezabýval a povahu jejího povolení k trvalému pobytu vůbec neřešil. Odpověď pak neposkytuje ani obsah správního spisu.

29. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR k osobě žalobkyně plyne, že jí povolení k trvalému pobytu (od 12. 1. 2005) bylo uděleno za účelem *humanitárním*. V uvedeném výpise však je uvedena poznámka, že se jednalo o „*důvody dle § 65 odst. 1/c*“, přičemž v tomto ustanovení zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni podání žádosti (8. 12. 2004) nebyl upraven humanitární účel [ten byl obsažen v § 65 odst. 1 písm. b)], nýbrž důvod pro udělení povolení k trvalému pobytu cizinci, *jehož pobyt na území je v zahraničněpolitickém zájmu České republiky*. Nicméně ať by se jednalo o kterýkoliv z uvedených důvodů, z právě uvedeného by vyplývalo, že nutnost eurokonformního výkladu na věc žalobkyně nedopadá.
30. Problémem však je, že žalobkyni bylo uděleno povolení k trvalému pobytu ještě před přijetím novely č. 161/2006 Sb. Ta přitom ve svých přechodných ustanoveních (čl. II bodu 10) stanoví, že povolení k pobytu vydaná podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se považují za *povolení k trvalému pobytu* podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
31. Těmito otázkami se měl žalovaný v předcházejícím řízení zabývat a ozřejmit, jaký právní režim povolení k trvalému pobytu na žalobkyni dopadá. Jestliže tak neučinil, zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Tento nedostatek zároveň brání přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek stran výhrady veřejného pořádku.
32. Jde-li o námitku nepřiměřenosti, soud připomíná, že v oblasti zásahů do soukromého a rodinného života cizince existuje bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Nunez proti Norsku*, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 958-959).
33. Podle judikatury NSS a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující opravdovost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57 a 58]. Tato kritéria sice byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně NSS je soustavně považuje Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

– po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Úmluvy (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39).

34. V této souvislosti zdejší soud rovněž připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu, neboť v onom případě jde přirozeně o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Zároveň soud uvádí, že jestliže je povolení k trvalému pobytu *nejvyšším možným cizineckým pobytovým statutem*, jak žalovaný uvádí v odůvodnění napadeného rozhodnutí, klade logicky případ jeho zrušení nejvyšší požadavky a nejširší rozsah pro zjišťování rozhodných skutečností při posuzování dopadů takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
35. Soud rovněž přihlédl k tomu, že čl. 8 Úmluvy zajišťuje obdobné procedurální záruky jako čl. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 5. 2024, *Mirzoyan proti České republice*, rozsudek, stížnosti č. 15117/21 a č. 15689/21, § 82). Z toho pak vyplývá, že posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života nemůže být pouze formální, přičemž dotčená osoba musí být vyslyšena a musí být přezkoumány možné argumenty proti zrušení pobytu (srov. obdobně rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 9. 2010, *Kaushal a ostatní proti Bulharsku*, stížnost č. 1537/08, § 49).
36. Konečně předcházející řízení mělo povahu řízení zahajovaného z moci úřední, a to ve věci *zrušení* pobytového oprávnění („nejvyššího pobytového titulu“ – srov. výše). Ze všech řízení ve věcech pobytu cizinců je proto v řízení o zrušení trvalého pobytu občanů třetích států třeba v nejširší možné míře uplatnit zásadu materiální pravdy podle § 3 správního řádu (povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti) a povinnost podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu, podle které v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Předcházející řízení je třeba považovat za proto řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost.
37. Soud se vycházejí z uvedených judikатурních kritérií zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí není zatíženo vadou řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti, a shledal, že právě v části týkající se posouzení případného dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně trpí rozhodnutí nedostatkem důvodů v takovém rozsahu a intenzitě, jež je činí věcně nepřezkoumatelným.
38. Co se týče posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, stojí judikatura správních soudů na stanovisku, že správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník. Nelze proto vady napadeného rozhodnutí zakládat na těch skutečnostech uvedených v žalobě, které žalobkyně neuplatnila v předcházejícím správním řízení, ač tak učinit mohla, tj. například problematický zdravotní stav. To však neplatí pro ty relevantní skutečnosti, které jsou

správnímú orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48). Třebaže soud akcentuje zásadu, že pouze bdělým účastníkům náleží práva a mají o ně řádně pečovat, tedy i žalobkyně měla a mohla být v průběhu řízení aktivnější a příčinlivější při uvádění a prokazování skutečností týkajících se jejího soukromí, rodinné situace či potenciálního dopadu zrušení povolení k trvalému pobytu, nelze jí nyní odeprít ochranu veřejného subjektivního práva, jestliže je ze správního spisu zřejmé, že podstatné skutečnosti uváděné v rámci tohoto žalobního bodu byly již v době vydání napadeného rozhodnutí žalované z úřední činnosti známy. Posouzení vazeb žalobkyně na ČR, její rodinný a soukromý život tak bylo pouze formální, přičemž žalovaný dostatečně nezjišťoval skutečnosti ve prospěch žalobkyně. Povinností žalovaného nebylo pouze vypořádat se se všemi skutečnostmi, které v řízení vyjdou najevo, ale rovněž rozhodné skutečnosti v rozsahu odpovídajícímu povaze předcházejícího správního řízení náležitě zjistit. Již z uvedeného vyplývá, že rozlišovat je třeba podklady ke skutečnostem žalovanému zcela neznámým a důkazy a jiné podklady, jejichž potřeba vyplývá z obsahu správního spisu, popřípadě povahy vedeného řízení.

39. Aniž by soud předjímal konečné stanovisko ohledně přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, je zřejmé, že stávající odůvodnění napadeného rozhodnutí neobstojí, jelikož závěr, že dopad rozhodnutí není nepřiměřený, žalovaný nepodložil dostatečnými důvody. Způsob, jakým se žalovaný vypořádal s otázkou dopadů rozhodnutí, nemohl soud akceptovat z následujících důvodů.
40. Žalovaný předně v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezmiňuje závěry zprávy o dohledu Probační a mediační služby ze dne 27. 1. 2025. Z této zprávy mimo jiné vyplývá, že žalobkyně zahájila dne 18. 6. 2024 (tedy ještě před zahájením předcházejícího řízení žalovaným) spolupráci s Probační a mediační službou. Se žalobkyní probíhají pravidelné konzultace a je testována (vždy s negativním výsledkem). Žalobkyně je spolupracující, kontaktní, aktivní a plní uložené povinnosti. Probační úředník k přístupu žalobkyně nemá žádná negativa. Žalobkyně aktuálně bydlí společně s přítelem, pracuje na řádnou smlouvu jako prodavačka. Je vedena k tomu, aby uhradila peněžitý trest a splácela pokuty. Žalobkyně uložený dohled plní. Dalším zaměřením dohledu bude, aby si žalobkyně udržela pracovní poměr a byla finančně soběstačná, hradila pohledávky, bude vedena k plné abstinenci.
41. Je tedy zřejmé, že žalovaný měl v době vydání napadeného rozhodnutí zcela konkrétní informace (platné dokonce ke dni předcházejícímu zahájení řízení) o rodinném a soukromém životě žalobkyně na území ČR a o plnění podmínek dohledu. Přestože tyto informace jsou nepochybně podstatné pro posouzení dopadu rozhodnutí o odnětí pobytového oprávnění do rodinného a soukromého života žalobkyně, žalovaný se s nimi nijak nevypořádal, natož aby je vyvrátil. Namísto toho žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že neakceptuje tvrzení žalobkyně, že „seká latinu“, a tvrzení žalobkyně o nápravě označil za účelová.
42. Dále je z odůvodnění patrné, že žalovaný opomíjí faktory svědčící ve prospěch žalobkyně, jak je definovala výše uvedená judikatura NSS a Evropského soudu pro lidská práva.
43. Žalovaný vůbec neposuzuje rodinnou situaci žalobkyně (o níž se nad rámec „evidencí“ a dokumentů jiných orgánů nesnaží zjistit nic bližšího). Žalovaný nijak nehodnotil celkovou délku pobytu žalobkyně v ČR, povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu a dobu, jež

uplynula od jednání žalobkyně, a její chování v průběhu této doby. Vztahem žalobkyně k zemi jejího státního občanství se nezabýval vůbec.

44. Žalovaný nehodnotil jednotlivé skutečnosti (zejm. ty ve prospěch) v jejich souhrnu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný například uvádí, že takové skutečnosti jako narození na území ČR, délka pobytu na území či aktuální zaměstnání nemohou *samey o sobě* převážit nad závažností žalobkynina jednání. Problém však je právě v přístupu žalovaného, který tyto okolnosti hodnotil vždy izolovaně, jako „samotné“.
45. Jde-li o faktory *povahy a závažnosti dotčeného veřejného zájmu*, žalovaný zcela ignoruje, že žalobkyně ve dvou ze čtyř případů byla odsouzena jako mladistvá, a dopustila se tak spáchání provinění (toto označení žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ani jednou nepoužil) a ve zbývajících případech žalobkyně spáchala trestné činy ve věku blízkém věku mladistvých. Žalovaný naproti tomu opakuje, že je žalobkyně dospělou a svéprávnou osobou. To bylo v době vedení předcházejícího řízení jednoznačně tvrzení pravdivé, ale žalovaný již nevzal v potaz, že jednání, v němž spatřuje naplnění zrušovacích důvodů (přestupků, provinění či trestných činů) se žalobkyně dopustila buďto jako mladistvá nebo ve věku blízkém věku mladistvých, což platí vždy jako polehčující okolnost [srov. § 41 písm. f) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník nebo § 39 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich].
46. Žalovaný pak vůbec nepřihlédl ke specifikům případu žalobkyně. Ta představuje „migrantku druhé generace“, která je sice státní příslušnicí jiného státu, narodila se však již na území. Do toho jí již v raném dětství zemřel otec, načež její výchova byla stále problematictější. Žalobkyně se nepřestěhovala v dospělém věku na území ČR s plným vědomím povinnosti dodržovat pravidla platná na jejím území a ve společenství jejích obyvatel. Žalobkyně se na tomto území a do tohoto společenství narodila. Jeví se navíc, že minimálně po určitou dobu žalobkyně splňovala podmínky pro podání žádosti o udělení státního občanství. Touto optikou měl žalovaný nahlížet veškeré jím v napadeném rozhodnutí formulované požadavky na dodržování právního řádu a veřejného pořádku. Pobytová historie žalobkyně zjevně ukazuje, jak problematický byl od určitého okamžiku (smrti otce) proces její socializace. Díky tomuto procesu se přitom jednotlivec učí mimo jiné chápat, akceptovat a dodržovat pravidla chování včetně právních předpisů a dalších norem tvořících pojem veřejného pořádku. Na případ žalobkyně tak je třeba při posuzování přiměřenosti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nahlížet při zohlednění uvedených specifik.
47. Vzhledem k povaze zrušovaného pobytového oprávnění a k souvisejícímu charakteru předcházejícího řízení a s ohledem na výše uvedená zákonná a judikurní východiska bylo podle soudu rovněž vhodné, aby byl v průběhu předcházejícího řízení proveden se žalobkyní účastnický výslech (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2022, č. j. 5 Azs 137/2022-40). Žalovaný měl zároveň minimálně zvažovat, zda neprovést důkaz výslechem matky žalobkyně, popřípadě jejího bratra a přítele. Své úvahy pak měl vtělit do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rovněž s ohledem na skutkové okolnosti případu měl být o zaslání vyjádření dožádán alespoň příslušný orgán sociálně-právní ochrany dětí, popřípadě rovněž opatrovnícký soud a soud pro mládež. V případě takového vedení předcházejícího správního řízení by žalovaný měl k dispozici další rozhodné skutečnosti, s nimiž by si mohl vytvořit přiměřený obraz o existujícím soukromém a rodinném životě žalobkyně v kontextu jednání, kterého se v minulosti dopustila.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

48. Z uvedených důvodů pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí věnující se případným dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nelze v tomto konkrétním případě pokládat za dostačující. Z napadeného rozhodnutí nejsou seznatelné dostatečné důvody, jež vedly k závěru (který jinak nemusí být *a priori* nesprávný), že dopad rozhodnutí do života žalobkyně není nepřiměřený. Napadené rozhodnutí je proto z uvedených důvodů nepřezkoumatelné a žalovaným zjištěný skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

49. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost a pro vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Zároveň věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
50. S ohledem na zjištěné vady v procesním postupu a při zjišťování skutkového stavu soud neprováděl žalobkyni navržené důkazy, neboť by to bylo za daného stavu nadbytečné a předčasné.
51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 22 404 Kč. Tato částka se skládá ze zaplacených soudních poplatků v celkové výši 4 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 18 404 Kč. Ty tvoří odměna za tři úkony právní služby po 4 620 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dále náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobkyně je plátcem DPH. Žalobkyni proto náleží rovněž náhrada za tuto daň ve výši 3 194 Kč (21 % z částky 15 210 Kč). Náhradu nákladů řízení soud uložil žalovanému zaplatit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. prosince 2025

JUDr. David Kryška v. r.
samosoudce